

פרק כל המנחות באות מצה

מתניתין:

הקמח במידת העשרון, ומגבלו למעט הקמח הזה במים, וחוזר וטומן את העיסה הקטנה המגובלת בתוך הסולת, והיא נהיית לשאור, ובשאור זה מחמיצים את כל העיסה, לאחר מכן.

רבי יהודה אומר: אף היא — אינה מן המובחר, שהשאור הזה אינו מתחמץ יפה, ואינו יכול להחמיץ את העיסה יפה.

אלא, הרי הוא מביא את השאור המחומץ יפה מתוך ביתו, יחד עם הסולת, ונותנו לשאור לתוך המדה שבה מודדים את עשרון הסולת, ומוסיף וממלא את המדה בסולת.

אמרו לו חכמים לרבי יהודה: אם מביא את השאור מביתו ונותן אותו יחד עם הקמח לתוך מידת העשרון, **אף היא,** המנחה, היתה חפרה מעשרון קמח, שהיא מידת המנחה, או יתרה מעשרון קמח.

לפי שהנפח (2)(3) של השאור אינו שווה לנפח הסולת, אלא לעתים הנפח של השאור

כל המנחות באות כשהן אפיות מצה, חוץ מאשר לחמי חמץ שבקרבת תודה [שהמביא קרבן תודה חייב להביא עמה ארבעים לחמים בתור מנחה, ועשרה לחמים מתוך הארבעים נאפות חמץ], **ושתי הלחם,** שהן "מנחה חדשה", המובאות בחג השבועות — **שהן באות חמץ.**

ושתי מנחות אלו אינן קריבות על גבי המזבח, שהרי נאמר "כל שאור וכל דבש לא תקטירו ממנו אשה לה", ואף על פי כן, הרי הן קרירות "מנחה" משום העבודות המסוימות של מנחה הנעשות בהן, כמבואר לעיל דף מו ב.

כיצד היה מחמץ את שתי הלחם ואת לחמי התודה?

רבי מאיר אומר: שאור (1) בודה [יוצר] להן מתוכן. שהיה נוטל מעט קמח מן עשרון הקמח [שהוא השיעור של כל חלה של תודה ושל שתי הלחם], לאחר שכבר נמדד כל

1. השואל ומשיב [מהדור"ק ח"ג סימן רי"ח] מקשה מדוע צריך היה להחמיץ את המנחה על ידי שאור, אפשר להחמיצה על ידי שישרה את החיטים במים עד שיחמיצו, ותירץ בעל הקונטרס 'מביא וקורא' שהמנחה צריכה להחמיץ עד שיהיה לה טעם של בצק שהחמיץ, וכלשון המשנה 'אף היא אינה מן המובחר', ומשמע שצריך להחמיץ בצורה המובחרת, וכפי שדורשים לגבי כמה דברים את הפסוק 'מבחר נדרוך', ולא מספיק מה שלמנחה יש 'דין' חמץ, אלא צריך 'טעם' חמץ. ומביא בקונטרס הנזכר שגם בחידושי הגרי"ז למד 'אינה מן המובחר'

2. מוכח במשנה שאם העשרון חסר קצת סלת או יש קצת יותר מעשרון המנחה פסולה. ומעיר החזון איש שבתוספות י ב ד"ה קמץ כתב, שאין רגילות לצמצם העשרון שלא יהיה בו מעט יותר. ומבאר החזון איש כוונת התוספות, ש"מעט יותר" הכוונה היא, כיון שאי אפשר לצמצם ולדייק כחוט השערה, לכן תמיד יש קצת יותר, אבל כל תוספת מעבר לזה — פסול.

3. המקדש דוד שואל, לפי הטעם שמבואר